Це й справді так невірогідно,
Хто з нас чи думав,
чи гадав?!
Ми б розминулись непомітно —
Я усмішку твою впізнав.

Невже минуло стільки часу?
І звідки суму тінь в очах?
Я б не впізнав тебе одразу,
Коли б не усміх на вустах.

І серце — щедре та ласкаве,
Й довіра в прямоті святій,
І щось дитяче та лукаве
Говорить в посмішці твоїй.

Всміхнулася мені сяйнисто,
Як в юності,
у двадцять літ,
Немов ніхто з нас не змінився
І молодіє вічний світ.

Ти вірила у зустріч нашу?..
Не поспішай тепер, зажди —
Хай усмішка все те розкаже,
Що в спогадах жило завжди.